

Arrest

nr. 237 764 van 1 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 18 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven als de motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk het feit afkomstig te zijn uit, problemen te hebben gekend in en een vrees te koesteren ten aanzien van Somalië.

Op 3 mei 2017 diende verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaat-generaal nam op 6 september 2017 vervolgens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan verzoeksters herkomst uit Bandarjadid en aan haar verklaringen betreffende de problemen die zij daar zou gekend hebben. Op 22 januari 2018 weigerde ook de Raad, bij arrest met nummer 198.287, haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad bevestigde dat verzoekster niet aannemelijk maakte afkomstig te zijn uit Bandarjadid, in het district Jamaame, in de provincie Lower Juba in Somalië, en dat hierdoor evenmin geloof gehecht kan worden aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

Verzoekster diende vervolgens op 8 mei 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in, evenals een eerste verzoek in naam van haar zoon A. Op 24 augustus 2018 oordeelde het Commissariaat-generaal dat het tweede verzoek van verzoekster niet ontvankelijk was. Verzoekster diende geen beroep in tegen deze beslissing. Betreffende het eerste verzoek in naam van haar zoon, nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad verwierp het ingediende beroep tegen deze beslissing op 17 januari 2019 bij arrest met nummer X.

In het kader van huidig volgend verzoek blijft verzoekster bij haar verklaring afkomstig te zijn uit Bandarjadid en daar, na een illegaal verblijf in Saoedi-Arabië, van 2016 tot haar vertrek in 2017 gewoond te hebben. Ter ondersteuning van dit verzoek legt verzoekster volgende documenten neer: een bewijs dat zij in Saoedi-Arabië bevallen is met een keizersnede, een attest van een psycholoog, een medisch attest, een brief van haar advocaat en een Somalische geboorteakte. Zij voegt de vrees toe opnieuw besneden te zullen worden in Somalië en uitgehuwelijkt te zullen worden.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich

bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar beweerde herkomst uit Somalië alsmede van de door haar aangevoerde problemen die er onlosmakelijk mee verbonden zijn, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoot in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengt ter ontkrachting of weerlegging van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoekster komt in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoekster verwijst thans naar haar vrees opnieuw geïnfibuleerd te worden in geval van terugkeer naar Somalië. Zij citeert de betreffende motieven uit de bestreden beslissing en uit de "Guidance Note on Refugee Claims relating tot Female Genital Mutilation" waaruit naar haar mening blijkt dat de ernstige, permanente lichamelijke en psychische gevolgen van een vrouwelijke genitale verminking ertoe kunnen leiden dat van een vrouw niet mag verwacht worden dat ze terugkeert naar het land waar zij besneden is.

Verzoekster zet verder uiteen dat zij een besnijdenis van het type III heeft ondergaan (met infibulatie) en dat zij leed aan ernstige gevolgen van die genitale verminking, onder andere de onmogelijkheid tot vaginale bevalling en retentie van urine en bloed met vorming van klonters. Zij voegt toe dat om die redenen haar werd voorgesteld gedesinfibuleerd te worden en stelt voorts in haar verzoekschrift dat rekening moet gehouden worden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat in casu niet betwist wordt dat vrouwenbesnijdenis een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van de meisjes en de vrouwen waardoor mogelijk zwaarwegend psychisch leed kan worden veroorzaakt. Evenmin kan betwist worden dat verzoekster het slachtoffer was van genitale verminking, noch dat verzoekster mogelijks nog (psychisch, fysisch) te lijden heeft van complicaties ten gevolge van haar besnijdenis.

Er zijn echter goede redenen om aan te nemen dat verzoekster ingevolge hiervan bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert. Verzoekster stelt te vrezen voor herinfibulatie en tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Echter, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, betreft dit een louter hypothetische vrees die zij overigens geenszins weet hard te maken daar zij geen zicht biedt op haar werkelijke situatie. De

commissaris-generaal merkt immers onder meer op dat zij bij haar vrees voor herinfibulatie niet naar haar huidige echtgenoot, van wie verzoekster niet zou weten waar hij is, maar naar het feit dat zij zou uitgetrouwde worden verwees, een problematiek die zij tijdens haar eerste verzoek niet geloofwaardig maakte. Verzoekster laat deze motieven ongemoeid, en bijgevolg eveneens de vaststelling dat aangezien uit de informatie blijkt dat herinfibulatie voor een gehuwde vrouw met kinderen geen evidentie is, mag verwacht worden dat zij de omstandigheden waarin zij een eventuele herinfibulatie zou vrezen ten minste aannemelijk maakt, wat in casu niet het geval is. Waar verzoekster thans nog stelt dat het heel waarschijnlijk is dat zij opnieuw zwanger raakt en dat zij dus bevalt, betreft dit eveneens een hypothetisch betoog. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij besluit dat de vaststelling dat verzoekster in België, nadat zij in België beviel van haar zoon, een desinfibulatie heeft ondergaan, bijgevolg geen nieuw element uitmaakt dat de kans aanzienlijk vergroot dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Verzoekster wijst thans naar de psychologische gevolgen van wat zij meemaakte waarna zij verwijst naar het attest neergelegd ter staving van de tweede volgende aanvraag tot internationale bescherming. Dit doet echter geen afbreuk aan het oordeel van de commissaris-generaal dat dezelfde beoordeling kan worden hernomen als deze omtrent het attest van dezelfde psychologe dat verzoekster reeds bij haar vorig verzoek neerlegde, waarna hij deze beoordeling citeert en toevoegt dat het attest van 4 februari 2019 nog vermeldt dat verzoekster ondertussen gedesinfibuleerd is. De commissaris-generaal merkt met andere woorden terecht op dat het gegeven dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming elementen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van elementen die naar aanleiding van een vorig verzoek niet werden aanvaard, niets wijzigt aan en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de in het kader van haar vorig verzoek gedane vaststellingen.

Gelet op voorgaande, zijn er in casu goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking.

Waar verzoekster doorheen haar verzoekschrift citeert uit en verwijst naar verslagen, artikelen en rechtspraak, wijst de Raad er nog op dat een dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op haar algemene verwijzing en de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas waarin zij blijft volharden, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). Hoe dan ook heeft dit geen enkele invloed op de beoordelingen van haar eerdere verzoeken om internationale bescherming. Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in, in het kader van haar huidig verzoek, de ongeloofwaardigheid van de beweerde aanleiding van haar vlucht te herstellen of om te keren.

In de mate dat verzoekster meent dat zij diende te worden gehoord de commissaris-generaal, stelt de Raad in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete,

belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekster deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven. Het algemeen en herhalend verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

4.2. Verzoekster brengt evenmin concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 18 juni 2020 voert verzoekende partij aan dat zij in haar verzoekschrift een argument heeft ontwikkeld op basis van de besnijdenis van type III waarvan zij het slachtoffer is geweest in Somalië. Meer bepaald stelde zij in aanmerking te kunnen komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus omwille van die zeer ernstige aantasting van haar fysieke integriteit die zij meegemaakt heeft en de zware fysieke en psychische gevolgen ervan, elementen die zij aantoonde aan de hand van verschillende medische en psychologische attesten. Zij vervolgt: "Om haar standpunt te staven dat zij, op die basis, in aanmerking kwam voor de toekenning van de vluchtelingenstatus verwees zij naar de Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation waaruit blijkt, volgens verzoekster dat "de ernstige en permanente lichamelijke en psychische gevolgen van een VGV ertoe kunnen leiden dat van de vrouw niet mag verwacht worden dat ze terugkeert naar het land waar zij is besneden". Verzoekster stelde ook dat "De RvV heeft deze positie herhaaldelijk toegepast en een de vluchtelingenstatus toegekend aan vrouwen die al het slachtoffer waren geweest van een VGV en dit op basis van de "dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging". (zie o.a. arresten n°X van 19 december 2014, n° X de dato 1 maart 2017, n° n° X de dato 27 augustus 2019)" Verzoekster stelde verder "Los van de vraag naar het risico dat verzoekster opnieuw geïnfibuleerd wordt in geval van terugkeer naar Somalië, menen we dat, aangezien de ernst van de besnijdenis die zij meegemaakt heeft (type III) en de ernst van fysieke en psychologische letsels/gevolgen ervan, verzoekster in aanmerking zou kunnen komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van de eerdere geciteerde rechtspraak en meer bepaald het concept van "dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging". (we onderlijnen)"

Door te stellen dat er "goede redenen om aan te nemen dat verzoekster ingevolge hiervan bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert" biedt de Raad luidens verzoekende partij geen antwoord op haar argument. Zij licht toe dat het concept "dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging" een apart concept is dat geen onderzoek naar een eventueel risico in geval van terugkeer eist: "Dit concept kan toegepast, zo blijkt uit de geciteerde rechtspraak van Uw Raad, in gevallen van bijzondere ernstige aantastingen die ernstige trauma hebben veroorzaakt en die als gevolg hebben dat van de persoon niet verwacht kan worden dat zij terugkeert naar het land waar die aantasting plaats gevonden heeft. Een motivering gebaseerd op artikel 48/7 van Vreemdelingenwet is geen antwoord tot dit argument. Verzoekster dient dan ook vast te stellen dat Uw Raad niet aan zijn motiveringsplicht heeft beantwoord en dat een arrest die louter de motivering van de beschikking zou hernemen niet conform zou zijn tot artikel 149 van de Grondwet noch tot artikel 39/65 eerste lid van de Vreemdelingenwet."

Verder geeft verzoekende partij aan dat uit haar verklaringen blijkt dat zij niet alleen vreest opnieuw "besneden" (geïnfibuleerd) te worden in een context van huwelijk, maar daaruit ook blijkt dat zij een meer algemene vrees heeft, namelijk opnieuw geïnfibuleerd te worden zonder verduidelijking van de context waarin dat zou gebeuren. Zij betoogt:

"Uit de "verklaring volgend verzoek" blijkt dat haar geen verdere vraag werd gesteld om haar vrees beter te begrijpen. Nu, aangezien de asielinstanties herkennen dat de besnijdenis van verzoekster een vervolging uitmaakt en dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing is is het de taak van de asielinstanties om aan te tonen dat er goede redenen bestaan om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw vervolgd zal worden in geval van terugkeer naar Somalië. Het is echter onmogelijk dit aan te tonen zonder verdere vragen te stellen over de context waarin de besnijdenis van verzoekster en haar infibulatie hebben plaats gevonden.

Uw Raad probeert aan zijn taak te ontsnappen door te stellen dat verzoekster geen zich biedt op haar werkelijke situatie daar zij de problematiek van een (tweede) gedwongen huwelijk niet aannemelijk maakte. Echter is dat geen voldoende antwoord en dit om twee redenen. Enerzijds kan uit het feit dat Uw Raad twijfels heeft met betrekking tot de problematiek van het (tweede) gedwongen huwelijk niet worden afgeleid dat verzoekster helemaal geen zicht biedt over haar werkelijke situatie: er wordt inderdaad niet betwijfeld dat zij een Somalische vrouw die al een besnijdenis type III heeft meegemaakt. Anderzijds, zoals verzoekster het impliciet heeft gesteld, kan de herinfibulatie ook buiten/los van het huwelijk plaatsvinden, iets dat trouwens ook Uw Raad herkent wanneer U stelt "aangezien uit de informatie blijkt dat herinfibulatie voor een gehuwde vrouw met kinderen geen evidentie is" (wat aantoont dat er wel gevallen bestaan waar een gehuwde vrouw herinfibuleerd wordt). Met andere woorden ontnemen de twijfels met betrekking tot een deel van het asielrelaas van verzoekster de asielinstanties niet van hun plicht om een serieuze onderzoek te doen naar een mogelijke herinfibulatie van verzoekster in geval van terugkeer naar Somalië aangezien er objectieve informatie bestaat waaruit blijkt dat herinfibulatie wel voorkomt.

Verzoekster meent dan ook dat er, in tegenstelling tot wat Uw Raad meent, wel degelijk elementen bestaan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij de vluchtelingenstatus wordt toegekend in de zin van artikel 57/6/2, §2 van de vreemdelingenstatus. Ze blijft dus verzoeken dat de beslissing van het CGVS vernietigd wordt en dat het CGVS haar in het kader van haar tweede volgende verzoek hoort en verdere onderzoeken doet naar de context waarin vrouwen herinfibuleerd worden in Somalië."

3.2.1. In de mate verzoekende partij in haar pleitnota voorhoudt dat in de beschikking van 3 juni 2020 geen antwoord op al haar kritieken en opmerkingen in het verzoekschrift wordt geboden, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet geen arrest is, doch een (voorlopige) rechtshandeling alvorens recht te spreken. Het opzet van een dergelijke beschikking bestaat erin aan de partijen de grond mee te delen waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen op een terechtzitting van de Raad voordragen, doch het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden, zoals dit gebeurd is in de beschikking van 3 juni 2020. Geen enkele bepaling schrijft voor dat in een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, waarin de partijen uitdrukkelijk op de mogelijkheid gewezen worden om binnen de termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking een pleitnota in te dienen en hun opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking te formuleren, omstandig op en omtrent elk van de door partijen aangebrachte argumenten wordt ingegaan en gemotiveerd.

De Raad dient *in casu*, na voormelde pleitnota van verzoekende partij, een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en waarbij hij aangeeft waarom de verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is evenwel niet noodzakelijk dat hierbij expliciet op elk aangevoerd argument wordt ingegaan. De Raad is er, inzonderheid gelet op zijn volheid van rechtsmacht, en in weerwil van wat verzoekende partij lijkt voor te houden, geenszins toe gehouden ieder afzonderlijk argument van het verzoekschrift te beantwoorden, doch het volstaat dat uit zijn motivering blijkt waarom de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aantoont, zoals *in casu* gelet op inzonderheid de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas (*cf.* RvS 22 juli 2013, nr. X). De verplichting van art. 149 van de Grondwet elke rechterlijke uitspraak met redenen te omkleden, houdt niet in dat de rechter moet antwoorden op elk argument dat tot staving van een middel is aangevoerd, maar geen afzonderlijk middel vormt. (RvS 8 maart 2018, nr. X, *nv Dranaco*).

3.2.2. De Raad herneemt dat in casu niet betwist wordt verzoekende partij het slachtoffer was van genitale verminking, noch dat zij mogelijks nog (psychisch, fysisch) te lijden heeft van complicaties ten

gevolge van haar besnijdenis. De Raad wijst er echter op dat de internationale bescherming die het Vluchtelingenverdrag biedt als doel heeft de aanvrager van internationale bescherming te behoeden of te beschermen tegen een mogelijke vervolging of ernstige schade en niet kan aangewend worden voor het herstel van een reeds ondergane vervolging of schade.

3.2.3. De Vreemdelingenwet voorziet in artikel 48/7 de omkering van de bewijslast voor personen die effectief slachtoffer zijn geweest van vervolging. Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

In casu dient besloten te worden dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of schade waar verzoekende partij slachtoffer van geweest is, zich niet opnieuw zal voordoen.

Vooreerst kan verwezen worden naar volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief: *“Wat betreft deze stelling kan echter worden verwezen naar de informatie in de COI Focus “Somalië: Defibulatie en herinfibulatie bij geïnfibuleerde vrouwen in Zuid- en Centraal-Somalië” van 13 juni 2016, waaruit blijkt dat volgens data van 2006 98 % van de vrouwen in Zuiden Centraal-Somalië een vorm van genitale verminking ondergaan, waarbij dit bij ongeveer 80 % van hen type III of infibulatie is. Verder blijkt uit de informatie dat van vrouwen na een eerste huwelijk niet wordt verwacht dat ze zich opnieuw laten vernauwen, ook niet als ze gescheiden zijn of weduwe zijn geworden. Er is voor hen geen enkele reden om zich voor te doen als maagd en het is aanvaardbaar voor hen om open te blijven. Wat de specifieke problematiek van herinfibulatie na een bevalling betreft, blijkt uit de informatie dat het zich opnieuw laten vernauwen na de bevalling in Zuid- en Centraal-Somalië in het algemeen niet onder dwang of druk gebeurt maar meestal op vraag van de vrouw zelf, en dat wat een volwassen vrouw na een defibulatie doet persoonlijk is en ze haar eigen keuze maakt. Het kan wel gebeuren dat een echtgenoot aan zijn vrouw vraagt om zich te laten vernauwen.”*

De commissaris-generaal motiveert verder op goede gronden dat verzoekende partij bij haar vrees voor herinfibulatie niet naar haar huidige echtgenoot - van wie zij trouwens niet zou weten waar hij is - maar verwijst zij naar het feit dat zij zou uitgehuwelijkt worden, een problematiek die zij tijdens haar eerste verzoek niet geloofwaardig wist te maken. Aangezien uit de informatie blijkt dat herinfibulatie voor een gehuwde vrouw met kinderen geen evidentie is, mag verwacht worden dat verzoekende partij de omstandigheden waarin zij een eventuele herinfibulatie zou vrezen ten minste aannemelijk maakt, wat *in casu* dus niet het geval is. Waar verzoekende partij in de pleitnota benadrukt dat herinfibulatie ook buiten/los van het huwelijk plaatsvinden, verwijst de Raad naar hoger vernoemde informatie waaruit blijkt dat van vrouwen na een eerste huwelijk niet wordt verwacht dat ze zich opnieuw laten vernauwen, ook niet als ze gescheiden zijn of weduwe zijn geworden. Wat de specifieke problematiek van herinfibulatie na een bevalling betreft, blijkt uit de informatie dat het zich opnieuw laten vernauwen na de bevalling in Zuid- en Centraal-Somalië in het algemeen niet onder dwang of druk gebeurt maar meestal op vraag van de vrouw zelf, en dat wat een volwassen vrouw na een defibulatie doet persoonlijk is en ze haar eigen keuze maakt. (eigen onderlijning).

Waar verzoekende partij nog opwerpt dat uit de *“verklaring volgend verzoek”* blijkt dat haar geen verdere vraag werd gesteld om haar vrees beter te begrijpen, leest de Raad in de *“verklaring volgend verzoek”* dat verzoekende partij bij vraag 18 voldoende duidelijk verklaard heeft dat: *“Ik vrees dat ik opnieuw zal besneden worden als ik opnieuw naar Somalië terugkeert en dat ik dezelfde problemen krijgt als zij mij opnieuw besnijden. Ik vrees ook dat ik zal uitgehuwelijkt worden, ik moet besneden worden als ik huw. (...)”*. De Raad herneemt dat verzoekende partij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek wel degelijk op nuttige wijze naar voor kon brengen. Uit het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven blijkt ook dat de commissaris-generaal van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoekende partij aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8, en er geen verdere vragen dienden gesteld te worden aan verzoekende partij over de context waarin haar besnijdenis en haar infibulatie hebben plaats gevonden om aan te tonen dat er goede redenen bestaan om aan te nemen dat zij niet opnieuw vervolgd zal worden in geval van terugkeer naar Somalië. Met het louter omkeren van de gedane vaststellingen en het uiten van kritiek, brengt verzoekende partij geen valabele argumenten aan die de aangaande bevindingen van zowel de commissaris-generaal als de Raad ontkrachten of weerleggen.

3.2.4. Verzoekende partij benadrukt de zeer ernstige aantasting van haar fysieke integriteit die zij meegemaakt heeft en de zware fysieke en psychische gevolgen ervan, elementen die zij aantoonde aan de hand van verschillende medische en psychologische attesten. Zij werpt het concept "*dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging*" op en haalt rechtspraak aan van de Raad waaruit blijkt dat dit concept kan toegepast worden in gevallen van bijzondere ernstige aantastingen die ernstige trauma hebben veroorzaakt en die als gevolg hebben dat van de persoon niet verwacht kan worden dat zij terugkeert naar het land waar die aantasting plaats gevonden heeft.

De feiten en de fysieke en psychische gevolgen ervan worden door de Raad niet in twijfel worden getrokken. Dient benadrukt dat medische en/of psychische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor de beoordeling van de door haar ingeroepen psychische problemen dient verzoekende partij zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

Wat betreft haar betoog onder verwijzing naar Franstalige rechtspraak, dat er dwingende redenen zoals omschreven in artikel 1, C (5) van het Vluchtelingenverdrag kunnen worden ingeroepen dewelke haar verhinderen naar haar land van herkomst terug te keren, merkt de Raad op dat om toepassing te kunnen maken van deze cessation clause, verzoekende partij eerst en vooral dient te worden ingesloten van het Vluchtelingenverdrag wat *in casu*, gelet op bovenstaande overwegingen, niet het geval is. In de mate verzoekende partij vraagt om per analogie artikel 1 C, (5) van het Vluchtelingenverdrag toe te passen, wijst de Raad er op, en daargelaten de vraag of artikel 1 C, (5) rechtstreekse werking heeft, dat voornoemd artikel van het Vluchtelingenverdrag werd omgezet in artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3 luidt als volgt: "*Een vreemdeling houdt op vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Bij toepassing van artikel 1 C (5) en (6) van voormeld verdrag dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.*

Het eerste lid is niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen."

De vraag van verzoekende partij vindt geen steun in de Vreemdelingenwet en nergens in de wet wordt voorzien dat de commissaris-generaal indien nodig internationale bescherming kan verlenen aan slachtoffers van vervolging die niet erkend werden als vluchteling.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS